

CESTA

Zpravodaj farnosti při konkatedrále Nanebevzetí Panny Marie
v Opavě
červenec-srpen 2025

Slovo na cestu

Letniční překvapení

„K čemu je bezhlavému jezdcí nejlepší kůň.“ (Pavel Kosorin)

Od slavnosti Letnic už uplynula nějaká doba. A přece křesťan neprožívá liturgické svátky jen jako samostatné kapitoly – ale jako brány k novému. Letnice přece nejsou zakončením velikonoční doby, ale začátkem – výzvou, impulsem, dechem. Ve Skutcích

apoštolů máme o tom jasné svědectví.

A právě s tímto pohledem bychom mohli vstoupit do začínajícího období prázdnin a dovolených. Času, kdy si člověk potřebuje oddechnout od povinností, změnit prostředí nebo jen „vypnout“, zpomalit tempo či vypnout připomínky v naprosto zaplněném diáři. Ale rozhodně to nemusí být v určitém smyslu pouhý útěk, čas bez směru. V tomto kontextu se mi zdá velmi výstižný jeden aforismus Pavla Kosorina: „K čemu je bezhlavému jezdcí nejlepší kůň.“ Nejde totiž tolik o to,

kam jedeme, co máme naplánované, jak krásné je místo, kam se chystáme – ale s jakým srdcem jdeme. Kdo nás na té cestě vede.

Tím, kdo může být naším tichým průvodcem, je Duch Boží. A s ním se mohou klidně objevit nečekaná překvapení – podobně jako kdysi u učedníků. Přece právě tam, za zavřenými dveřmi, je Duch Svatý překvapil. Ačkoli byli vyzváni ho očekávat, překvapil je tím, co způsobil. Neproměnil okolnosti, ale jejich nitro. Nevložil jim do ruky plán, ale

vdechl jim odvalu vykročit, mluvit, svědčit, dívat se na vše jinak, i na svůj život. Duch Svatý jim v srdci ukázal směr.

A proto i pro nás léto může být takovým „letničním překvapením“. Ne časem bez směru jen někam vyrazit, utéci od všeho, ale časem vnitřního naslouchání. Prostorem, kdy vznikne jiná možnost, i když se něco pokazí. Kdy nevyjde plán a vynoří se vděčnost za to, co nového z toho vyllynulo. Kdy se zastavíme – a najednou slyšíme více. Není ani tak důležité, kolik toho stihneme. Ale zda zůstane otevřené srdce. Protože i ten nejlepší kůň je bez užitku, pokud mu chybí jezdec, který ví, kam a proč jede.

P. Aleš Písařovic, administrátor farnosti Sudice

Modlitba za dovolenou, prázdniny

Bože, děkuji ti za čas,
kdy mohu odložit stranou práci/školu.
Dej, ať ho využiji naplno k odpočinku
a nesnažím se dodělat to,
co jsem v práci nestihl.
Pomoz mi,
abych v tomto čase neutíkal před sebou,
před tebou a před druhými.
Žehnej mi, abych viděl stopy tvé krásy kolem nás,
ať umím naslouchat tvému stvoření
a vidět jeho nádheru.

Obsah čísla

► **Slovo na cestu** / P. Aleš Písařovic ► **Modlitba za dovolenou, prázdniny**
► **Zajímá nás** / Jak papež pomáhá světu? ► **Podobenství o marnotratném synu**
/ Cesta do srdce křesťanství (7. díl) ► **Stalo se** / Z květnového programu Klubu sv.
Anežky, Červen ve fotografiích, Zápas farností Hradec vs. Opava ► **K zamyšlení** /
Z kapitoly: K obrazu Boha, který se usmívá ► **Klub sv. Anežky** ► **Knižní tipy** /
9 prvních pátků: Modlitební příručka; Křesťanství v českých zemích: Od knížete
Bořivoje k dnešku; Léto ve starém domě ► **Dětem** / Můj nejkrásnější zážitek
► **Centrum pro rodinu** ► **CZŠ sv. Ludmily** ► **Charita Opava** ► **Oznámení**

Zajímá nás...

Jak papež pomáhá světu?

Vůdčí osobnost největší náboženské skupiny na světě má velkou odpovědnost. Není tedy divu, že se s papežem v záležitostech globálního významu setkává mnoho světových vůdců.

Papež nabízí nejenom moudré rady, povzbuzuje také různé skupiny v církvi, které se snaží pomáhat chudým, nemocným a těm, kdo se ocitli v nouzi. Církev podporuje školy, nemocnice a sirotčince, domovy pro lidi s postižením i četné charitativní organizace.

Církev se také snaží měnit postoje lidí a apelovat na organizace, které udržují lidi v chudobě nebo v zajetí.

Papežové také pobízeli umělce a architekty, aby vytvořili mnoho, dnes světově známých mistrovských děl: nádherné obrazy s náboženskými výjevy, velké evropské katedrály a bezpočet hudebních děl.

Papežové podporují vzdělanost a rozšiřování lidského poznání, například v astronomii (Vatikánské observatoř – je jednou z nejstarších výzkumných astronomických observatoří na světě.) Podporují také vzdělávání prostřednictvím škol, vysokých škol a univerzit.

Snad největším přínosem papežství je duchovní vedení Božího lidu. V modlitbě a bohoslužbě vedou papežové miliony lidí k hlubšímu vztahu s Bohem. Svými slovy i příkladem učí moudrosti a soucitu, což jsou ctnosti, které svět velmi potřebuje. V těžkých dobách se často obracíme na papeže a naše biskupy, abychom se poučili o tom, jak se duchovně vypořádat s krizemi, které nás ohrožují.

Zdroj: Les Miler. *Proč je i dnes dobré mít papeže?* Vydalo: KatMedia, s. r. o., Praha, 2022, str. 25–26.

Podobenství o marnotratném synu

Cesta do srdce křesťanství

7. díl: Syndrom ekolléthé

Milí přátelé Božího slova,

minule jsme opustili mladšího syna v momentě, kdy z piedestalu oblíbeného synka z lepší rodiny spadl mezi obyčejné, nemajetné, a proto také pro své bývalé kamarády ničím nezajímavé osoby. Po divokém životě přichází v jeho životě vystřízlivění, jako když po dlouhém flámu přijde nesnesitelná, ochromující kocovina. Naše podobenství to vyjadřuje slovy: „*Když utratil všechno (co měl), a poté, co nastal v oné zemi krutý hlad, začal mít nedostatek. Šel a byl najat kýmisi z občanů oné země a (ten) ho poslal na svá pole pást prasata. A toužil najíst se dosyta z (lusků) rohovníku, které žrala prasata, ale nikdo mu to nedovolil.*“ (Lk 15,14-16)

V tomto textu můžeme najít tři stupně synova pádu:

1. Přijde o veškeré jmění.
2. Nechá se najmout na tu snad nejnevhodnější práci, jaká pro žida existovala.
3. Nedovolí si ani krást žrádlo pro prasata, i když umírá hladu.

Shánění práce je jediná synova aktivita od ztroskotání jeho plánů do okamžiku, kdy se rozhodne vrátit k otci. Snad v tom můžeme vidět poslední záchvěv otcovy výchovy – syn zůstává v jádru dobrým člověkem i přes všechno, co udělal. Chce řešit své problémy se ctí, ne cestou, která se nabízela: cestou zločinu či prostituce. Nakonec sehnal práci „u kohosi z občanů oné země“. To vyjadřuje sloveso, které zde Lukáš použil: „ἐκολλήθη“ (čti

„ekolléthé“). Doslova to znamená být přilepen, být připevněn. Není bez zajímavosti, že příbuzné slovo „κόλλα“ (čti „kolla“) bylo už ve starověku označením lepidla, což zůstalo v řečtině dodnes. Dále to znamená: zůstat blízko (někoho), přeneseně také být infikován.

Pasivní tvar „ἐκολλήθη“, který Lukáš použil, jakoby v sobě zosobňoval synovu pasivitu a rezignaci, kterou vidíme v této části podobenství. Když Lukáš popisuje synův život v daleké zemi, to, jak syn utratil, rozházal celé své jmění, používá aktivní tvar slovesa. Tehdy, když rozhazoval své jmění, byl syn velmi aktivní. Když však Lukáš popisuje, jak byl syn připojen k hospodáři, použije najednou pasivní tvar. To znamená, že aktivitu

a moc nad synem přebírají jiní: ti, kdo ho instruovali, kam má jít žádat o práci a především hospodář, který se k synovi chová jako jeho pán. Není to totiž žádný férový zaměstnavatel, ale člověk, který synovi nedává ani základní prostředky pro důstojný život, takže syn trpí neustále hladem. A co více, hospodář mu nedovolí, ani aby si vzal trochu žrádla pro prasata.

Přitom syn dělá práci, která byla už ze své podstaty asi tou nejhorší, jakou mohl žid vykonávat: pásal prasata. To znamená, že se staral o nečistá zvířata. Dá se dokonce říci, že jim sloužil.

Jak asi víte, v židovství jsou rozlišována takzvaná čistá – košer – zvířata, od nečistých – trejfe – zvířat. Toto rozlišení se týká toho, která zvířata může žid jíst, a která nesmí. A právě prase bylo trejfe zvíře par excellence. Správný žid by se takového zvířete neměl raději ani dotknout. Proto patřila služba prasatům k největším potupám. Pasák prasat byl navíc i u Egypťanů v opovržení a byl mu zakázán přístup do chrámu.

Benedikt XVI. ve své knize Ježíš Nazaretský píše: „*Ten, který se zcela osvobodil, se teď skutečně stává sluhou – pasákem vepřů. (...) Tak vede falešná autonomie k otroctví: dějiny nám to ukázaly nesčetněkrát. Vepř je pro židy nečisté zvíře – pasák vepřů je tedy výrazem maximálního odcizení a zubožení člověka. Ten naprosto svobodný se stal politováníhodným otrokem.*“

Pokud se podíváme na pasení prasat prakticky, představovalo pro žida, kromě samotné služby nečistým zvířatům, také poměrně velké praktické problémy při dodržování Mojžíšova zákona.

V případě mladšího syna vidíme přinejmenším tyto:

1. Nemohl si dovolit brát si o šabat – svátečním dni, který má patřit Bohu – volno. Už to samo ho vylučovalo z Božího lidu. Tím je dovršen synův duchovní pád. Šabat nemohl dodržovat zejména v případě, pokud jeho zaměstnavatel nebyl Židem, nectil židovské zákony a nebyl vůči synově víře tolerantní. Synova situace a pasivita mu přitom bránily bojovat se zaměstnavatelem za svá práva. Lze si představit i situaci, že se syn uchýlil shodou okolností u židovského zaměstnavatele, který jen využíval výhodný obchod s prasaty. Židé byli v té době přítomni v celém známém světě, takže i když syn nevyužil pomoc místní židovské komunity, není tím řečeno, že se ho nemohl ujmout krajan. Na druhou stranu je otázkou, zda by Žid, který chová prasata, podporoval u zaměstnance morální chování – například zachovávání pracovního klidu o šabat. Jak tomu ve skutečnosti bylo, samozřejmě nevíme.
2. Co však víme určitě je, že si syn nemohl dovolit nemanipulovat s uhynulými prasaty. Boží zákon přitom nařizuje ohledně prasat: „*Jejich maso nejzte a jejich zdechlin se nedotýkejte.*“ (Lv 11,8). Také neměl čas následně se očišťovat podle předpisů Mojžíšova zákona (Lv 14,8). Otázkou však samozřejmě zůstává, zda chtěl syn po tom všem, co prožil, a při tom, jaký byl, vůbec ještě dodržovat Boží zákon.

Dalším důležitým aspektem synovy práce bylo to, že se přímo podílel na nabídce hříšného vepřového masa. Platí, že pokud je nabídka, je i poptávka a naopak. My starší jsme

tento zákon trhu prožili například v momentě, kdy se objevily večerky. Když ještě nebyly, nebyla poptávka po nich, ale když se objevily, najednou jsme si všichni uvědomili, jak moc je potřebujeme. Pokud by opět nebyla možnost večer nebo v neděli nakupovat, zmizela by časem i poptávka po takové službě. Mladší ročníky zažily to samé s příchodem iPhone a dalších chytrých telefonů.

Pokud máme synovo zapojení do nabídky hříchu přirovnat k něčemu z dnešní doby, bylo to něco jako mít účast na zajišťování prostituce: těžkého hříchu, kterého se nemá správný křesťan účastnit (syn se ostatně stává doslova „pasákem“). To, že ji sám nevyužívá, křesťana neomlouvá. Špatné je už to, že se přímo podílí na jejím zprostředkování.

Ze všeho právě řečeného vyplývá obrovská šíře a hloubka synova pádu. Důsledkem tohoto pádu je stav, který můžeme částečně prožívat i my. Mohli bychom ho nazvat podle slovesa, které vyjadřuje synovu pasivitu: Syndrom ekolléthé. Jak se projevuje v synově případě?

Syn padl: tělesně – je vysílen hladem, umírá. Psychicky – prožívá naprostou pasivitu, rezignaci a beznaděj. Sociálně – ztratil všechny spřízněné duše, v očích lidí je podřadný a všichni se na něj dívají svrchu, je izolovaný, protože nemůže opustit stádo prasat a nemá vhodné oblečení, aby šel mezi lidi, je odosobněný a zneužíván: pro hospodáře je pouhým výrobním prostředkem. Navíc je zcela závislý na hospodáři a je jím ovládaný. Hospodář tím, že mu nic nedává ani nedovoluje, vlastně významně určuje každý aspekt jeho života: co jí a pije, v čem je oblečený, co celý den dělá. Slovo „ἐκολλήθη“ ostatně znamená také „být sjednocen (s někým), následovat (někoho)“. Mladší syn se stává na hospodáři závislý podobně, jako je člen sekty závislý na svém vůdci. V neposlední řadě padl mladší syn také duchovně – má účast na zprostředkování těžkého hříchu, nemůže se účastnit náboženských povinností (např. bohoslužby v synagoze). Tak synův pád na dno nevynechává žádnou stránku jeho osobnosti.

Synův stav se dá dokonce přirovnat k projevům klinické deprese. Těmi jsou mimo jiné: smutek, ztráta zájmu nebo potěšení, beznaděj, pocity viny, bezcennosti, vlastní neschopnosti, změny chování, únava a nedostatek energie.

Syn už nežije, jen přežívá a čeká na to, až pomalu zemře hlady: v hanbě, na úplném dně, jako ten poslední člověk na světě, jako příslovečný hadr na holi. Nejenže je neschopen udělat něco pro zlepšení své situace, ale nemá ani možnosti to udělat.

Je samozřejmě důležité zeptat se, proč Ježíš v této části podobenství popisuje tak extrémní situaci mladšího syna. Vždyť přece většina lidí, kteří odejdou z domova, tak špatně nedopadne. Dokonce ani většina těch, kteří prožijí mimo domov divoký život a jsou, jemně řečeno, ekonomicky negramotní, neskončí v depresi a umírání.

Ježíš zde hovoří o duchovní cestě člověka a popisované dno je tedy také duchovní povahy. Jinými slovy: v rámci symboliky našeho podobenství nejde o umírání fyzické, ale duchovní. I když jako křesťané věříme, že duše je nesmrtelná, hovoří zároveň křesťanská literatura běžně o umírání duše. Tím je myšleno, že hřích v nás staví zeď, přes kterou nemůže do naší duše proudit Boží život. Ježíš tedy ukazuje, že to, co prožívá mladší syn, prožívá duchovně každý, kdo žije v područí hříchu, daleko od Boha: duchovní hlad a nouzi, rezignaci a beznaděj, izolovanost od lidí, kteří by mu mohli pomoci se k Bohu

vrátit atd. Ježíš záměrně vykresluje tak extrémní temnotu, aby své posluchače burcoval ke změně života, k obrácení.

Zkusme vzít Ježíšova slova vážně a popřemýšlet, co všechno v nás hřích působí a jak daleko, či blízko Bohu se v tuto chvíli nacházíme my.

Těším se na naše další setkání na stránkách Cesty.

otec Vladimír Ziffer

Z květnového programu Klubu sv. Anežky

Poslední přednáška pana plukovníka ve výslužbě Františka Valdštyna proběhla v pastoračním středisku minoritského kláštera dne 20. května 2025 na téma *Dnes již málo známí svatí – Bruno z Quefurtu, autor životopisu sv. Vojtěcha, druhý apoštol Pobaltí, misijní arcibiskup, učenec, diplomat a spisovatel.*

Bruno pocházel z velmožské saské rodiny. Narodil se r. 973 nebo 974. Dostalo se mu všemožně dostupného vzdělání a později byl vybrán za kaplana císařské kaple, a tak r. 996 doprovázel mladičkého císaře Ottu III. na jeho korunovační cestě do Říma. Po císařově odchodu vstoupil Bruno do kláštera sv. Bonifáce a Alexia, který před

krátkým časem opustil Vojtěch, řeholním jménem Adalbert, po němž zůstala v klášteře velmi živá vzpomínka a po zprávách o jeho mučednické smrti a svatořečení vzniklo v klášteře středisko svatovojtěžské úcty. Zdejší nový opat Jan Canaparius jako první sepsal legendu o sv. Vojtěchu „Est Locus“.

Bruno se setkal s klerikem Radlou z okruhu duchovenstva slavníkovských knížat, zprvu vychovatelem, pak průvodcem a pomocníkem sv. Vojtěcha, který Brunovi poskytl mnoho informací z Vojtěchova dětství, o jeho rodině, studiích v Magdeburku, biskupském působení, odchodech z Prahy do Říma a nakonec o pádu Libice. Nabyté informace doplňovaly Brunovo poznání světcova života a rozhodl se tedy sepsat novou vojtěžskou legendu: Utrpení svatého Vojtěcha, biskupa a mučedníka. Dochovala se celkem v osmi rukopisech.

Autor žijící v 10. a 11. století přesáhl jeho sepsáním rozměr a formu legendy a přiblížil se dnešním životopisným monografiím. Svým hagiografickým a zároveň i úspěšným

literárním dílem oslavil Bruno natrvalo sv. Adalberta/Vojtěcha ve sféře západního křesťanství.

Bruno se se svými průvodci sám věnoval misijní práci ve východní Evropě, měl na zřeteli co největší šíření evangelia. Byl na Kyjevské Rusi, v Polsku, byl misijním arcibiskupem. Poslal „otevřený“ dopis římskému králi Jindřichu II., který se stal dokumentem své doby. Shrnul v něm poznatky z misí a závěry, ke kterým se dopracoval snažením, hledáním a vyhodnocováním nabytých zkušeností. Upřednostňoval pokojné hlásání evangelia před vojenským zásahem, přičemž se musí počítat i s násilnou smrtí misionáře.

Roku 1009 Bruno se svým doprovodem nastoupil cestu do Pobaltí. Po několika úspěších byla výprava napadena místními pohany a dne 9. března 1009 mučena a zmasakrována. Spolu s Brunem bylo umučeno i jeho 18 společníků. Několika jedincům se podařilo uprchnout a podat zprávu.

Teprve moderní historie dokázala v širších souvislostech představit život tak výjimečné osobnosti, jakou byl a zůstává Bruno z Querfurtu. Svědek neklidné, měnící se doby raného středověku, napůl zapomínaný světec – mučedník, který během svých pouhých 36 let života využil své nadání, poslání i síly k šíření evangelia mezi pohanskými Východoevropany a vlastním příkladem propagoval jeho pokojné hlásání.

Svatý Bruno z Querfurtu, oroduj za nás!

Jana Tesařová

Červen ve fotografiích

V neděli 1. června přistoupilo 13 dětí k prvnímu svatému přijímání. (foto Michael Bujnovský, *Člověk a Víra*)

V sobotu před slavností Seslání Ducha Svatého jsme se vydali na pouť na Cvilín, každý podle svých možností – na kole, autem či autobusem.

V dalším týdnu jsme strávili s dětmi a rodinami společné nedělní odpoledne na faře a v jejím okolí.

A v sobotu 21. června přijal v konkatedrále jáhenské svěcení Václav Dořičák z farnosti Hodslavice. (foto Leo Vitásek, Člověk a Víra)

Zápas farností Hradec vs. Opava

V neděli 22. června se uskutečnil již čtvrtý ročník fotbalového zápasu farností Hradce nad Moravicí a Opavy. Hrál se na hřišti v Žimrovicích.

Horké letní odpoledne nabídlo hned několik krásných okamžiků. S farností se po 10 letech loučila legenda – místní farář o. Martin Kieras, který odchází do Třince. Za Opavu nastoupila fotbalová legenda Opavy, Baníku, Sparty, Kodaně a Mohuče – Zdeněk Pospěch. Obě legendy odehrály několik minut zápasu a rozhodně měly co nabídnout. Utkání bylo velmi vyrovnané. Opava vedla 2:0. Hradec stihl do poločasu vyrovnat. Po přestávce Opava znovu vedla o 2 góly. Hradec stihl vyrovnat v posledních 15 minutách. Skóre bylo minutu před koncem 4:4. Běžela poslední sekunda zápasu, Hradec proměnil hlavičku a zápas nakonec vyhrál 5:4. Opavští už nedokázali odpovědět. Utkání diváky bavilo. Padlo 9 gólů, spoustu šancí a vypjatých momentů sledovalo na 250 lidí. Pohár tak zůstává v hradecké farnosti. Gratulace vítězům a čest poraženým.

Odpoledne pokračovalo zábavou až do večerních hodin. Poděkování za skvělou organizaci patří farnosti Hradec nad Moravicí. Příští rok se po dvou letech uskuteční zápas v Opavě.

Lukáš Graca – Koñas, foto Zuzka Hoňková

K zamyšlení

Tak mi to připadá, jako by ve své autobiografii „Naděje“ (jediné oficiální) papež František skládal účty nejen ze svého života, ale i ze svých názorů, z toho, co hlásal. Každopádně se tam zabývá různými problémy, které dnes hýbají světem, ale i duchovními, týkajícími se života každého z nás. Chtěl bych se k některým z nich vrátit a nabídnout Vám je.

Z kapitoly: K obrazu Boha, který se usmívá

Pro připomenutí nerozlučného pouta, šťastného sňatku mezi nadějí a radostí, jsem se před otevřením Svaté brány nového Svatého roku chtěl ve Vatikánu setkat s více než stovkou umělců ze světa komedie, různých národností a žánrů. Kdosi podotkl, že jde o pěkný skok od dob, kdy herce a kejklíře čekalo pohřbení do neposvěcené půdy, ale když si někdo zvolí jméno po Františku z Assisi, který proslul jako žakér Boží, je to to nejmenší, co se dá čekat. Nato mi někdo v žertu řekl, že je pěkné zkoušet rozesmát Boha... Až na to, že díky své vševědouce předjímá všechny vtipné hlášky a zkazí ti pointu. Právě takový humor prospívá srdcím.

Život nevyhnutelně přináší strasti, jsou součástí veškerých poutí naděje a přeměny. Za každou cenu je však třeba nehovět si v melancholii, nedovolit, aby oslabilo srdce. Občas se smutek stává „libostí v nelibosti“ a čerpá potěšení z bolesti bez konce. Jako závislost na hořkém, nechutném bonbonu, který i tak dál cucáme. I jistý druh svůdného zoufalství, které se tak často vyskytuje v dnešním masochistickém vědomí. Jako v krásném argentinském tangu s názvem Barranca abajo, dolů do propasti, přitahuje tě, vábí stále víc, až do něj sklouzneš. Jisté zármutky prodlužované donekonečna, při nichž se dál rozšiřuje spirála prázdnoty po tom, kdo již není s námi, nepatří do života v Duchu Svatém. Labyrinty, v nichž zabloudíme, když se díváme pouze pod nohy, jistě nevraživé hořkosti, kvůli nimž lidé vždy myslí na odplatu, zpočátku možná i legitimní, která však ústí ve sklon věčně si navlékat šat oběti, nevedou k zdravému a už vůbec ne křesťánskému životu. Smutný křesťan je venkoncem vždy žalostným křesťanem.

Před tímto pokušením nejsou imunní dokonce ani duchovní. Bohužel se s nimi setkáváme, jsou zahořklí, malomyslní, spíš panovační než uznávání pro svou přirozenou autoritu. „*Staří mládenci*“ spíš než ženiši církve. Funkcionáři spíš než pastýři. Vyznačuje z nich spíš povrchnost než ryzí radost, ani to určitě není v pořádku. Ale obecně my kněží vykazujeme slušný smysl pro humor a máme jistou slabost pro vtipy a historky. Kromě toho, že býváme jejich objektem, je i s chutí vyprávíme.

I papežové. Jan XXIII, který proslul žertovnou náturou, během jednoho rozhovoru řekl více méně toto: „*Často se mi v noci stává, že začnu myslet na řadu vážných problémů. Doberu se k odvážnému a ráznému rozhodnutí, že si o tom zítra půjdu promluvit s papežem. Probudím se celý zpocený a vzpomenu si, že papež jsem já.*“ Jak mu rozumím... Ani Jan Pavel II. se nedal zahanbit. Při přípravných zasedáních konkláve, kdy byl ještě kardinálem Wojtyłou, k němu přišel starší a poněkud přísný kardinál s úmyslem mu vyčinit, že lyžuje, leze po horách, jezdí na kole, plave... „*Myslím, že to nejsou činnosti vhodné pro*

vaši roli,“ poznamenal polohlasem. Na to mu budoucí papež odpověděl: „Ale víte, že v Polsku jsou to běžné činnosti pro nejméně 50 % kardinálů?“ Tehdy mělo Polsko jen dva kardinály.

Ironie je lék nejen pro povzbuzení a inspiraci ostatních, ale i pro nás samé, neboť sebeironie je mocným nástrojem, jak překonat pokušení narcisismu. Narcisové se neustále dívají do zrcadla, krášlí se, prohlíží se, ale nejlepší radou je smát se před zrcadlem vždy sám sobě. Udělá nám to dobře. Jen to zdůrazní výstižnost starého čínského přísloví, že prý existují jen dva dokonalí lidé: jeden zemřel a druhý se nikdy nenarodil. Umění smát se sám sobě je podmínka, jak se nepropadnout do směšnosti, protože ze směšnosti není návratu. Jestli chceš, aby se ti zítra lidé nemuseli smát, udělej to sám už dnes.

Církev neformálně disponuje i celým složitým systémem členění vtipných poznámek a humorných historek podle řádů, kongregací a rolí. Vzpomínám si třeba na hádanku, kterou mi při setkání ve Vatikánu položil bývalý canterburský arcibiskup Welby. „Víš, jaký je rozdíl mezi liturgistou a teroristou?“ zeptal se. „Že s teroristou se dá vyjednávat.“ Zasmál jsem se od plic.

A vtipy o jezuitěch a od jezuitů jsou skutečně žánrem o sobě, srovnatelným snad jen s těmi o italských četnících či židovských matkách v humoru jidiš.

Co se nebezpečí narcismu týče, kdy prevencí je správná dávka sebeironie, napadá mě vtip o maličko marnivém jezuitovi, který má potíže se srdcem a musí do nemocnice. Než ho odvezou na operační sál, ptá se Boha: „Pane, už nadešel můj čas?“ – „Ne, budeš žít nejméně čtyřicet let,“ praví Bůh. Když se jezuita zotaví, využije pobytu v nemocnici, aby si nechal nastřelít vlasy, udělat obličejový lifting a liposukci, operovat víčka, spravit zuby... prostě je z něj úplně jiný člověk. Jen co opustí nemocnici, porazí ho auto a usmrtí. Když se ocitne na pravdě Boží, stěžuje si: „Pane, ale... vždyť jsi mi řekl, že budu žít dalších čtyřicet let!“ A Bůh na to: „No, promiň... já tě nepoznal...“

Také jsem slyšel vtip, který se týká přímo mě: o papeži Františkovi v Americe. Zní nějak takto: Když papež František vystoupí při své apoštolské cestě do Spojených států na newyorském letišti, zjistí, že na něj čeká ohromná limuzína. Je trochu na rozpacích z takového luxusu, ale pak ho napadne, že už celou věčnost neřídil a takové auto opravdu nikdy, prostě si v duchu řekne, no dobře, kdy se mi něco takového poštěstí... Podívá se na limuzínu a zeptá se řidiče: „Nemohl bych si ji vyzkoušet?“ A řidič: „Podívejte, je mi to opravdu líto, Vaše Svatosti, ale to nemůžu udělat, jsou na to předpisy, protokol...“ Ale víte, co se říká, když si papež vezme něco do hlavy, tak prostě naléhá, naléhá, až řidič povolí. Papež si sedne za volant a vyjede na jednu z těch širokánských silnic a... přijde tomu

na chuť a začne šlapat na plyn: 50 za hodinu, 80, 120... Dokud za sebou neslyší sirénu. Předjede ho policejní auto a zastaví ho. K autu přistoupí mladý policista a papež, maličko vyděšený, spustí okénko s kouřovým sklem. Policista zbledne.

„Promiňte,“ omluví se a vrátí se do svého auta, aby zavolal ústředí. „Šéfe... myslím, že máme problém.“ „Jaký problém?“

„No, zastavil jsem auto kvůli nadměrné rychlosti... ale je v něm někdo opravdu důležitý.“

„Jak důležitý? Starosta?“ „Ne, šéfe, víc než starosta...“

„A kdo je víc než starosta? Guvernér?“ „Ne, ještě víc...“

„Že by prezident?“ „Ještě víc, myslím...“

„A kdo může být důležitější než prezident?“

„Hele, šéfe, já teda nevím, kdo to je, jen říkám, že mu papež dělá řidiče!“

Papež František

Tím papež František končí svou úvahu o vtipcích, ironii a sebeironii a pokračuje poněkud jiným tématem.

Nastává čas prázdnin a dovolených. Přeji Vám, abyste ho užili v radosti a ve zdraví. Na shledanou u zářijové Cesty.

Vladimír Ziffer st.

Zdroj: Papež František. *Naděje: autobiografie*. Vydala Euromedia Group, a.s., v edici Universum v roce 2025, str. 280-285.

Klub sv. Anežky, dobrovolné sdružení Charity Opava

Program na prázdniny a září: Všechna setkání začínají vždy v úterý v 16.00 v Dením stacionáři pro seniory na Kylešovské ulici číslo 4 v domě U Svaté Anežky, pokud není uveden jiný čas nebo jiné místo.

- 5. 8. Setkání samotářů
- 2. 9. Informativní schůzka a beseda s ředitelem Charity Opava Janem Hanušem
- 9. 9. Přednáška P. Jana Larische, ThD., na téma „Fenomén svatého jubilejního roku v katolické církvi“. Akce proběhne ve stacionáři pro seniory na Kylešovské ulici.
- 16. 9. Poutní zájezd do Fulneku. Přihlášky posílejte na tel. +420 723 292 695 (Zdislava Sovadinová) nebo na email: zdislavasovadinova@seznam.cz. Informace budou na plakátcích asi v polovině měsíce července.
- 23. 9. Beseda se sestrou Filomenou z kongregace Dcer Božské Lásky na téma „Duchovní hodnoty a etika v sociálních službách“ a zamyšlení nad sbírkou básní sr. Filomeny „Není den jako den“.

Členové Klubu sv. Anežky přejí všem čtenářům Cesty krásné letní dny, dětem bohatě prožité prázdniny a ostatním odpočinek a načerpání sil.

Za Klub sv. Anežky Zdislava Sovadinová

Knižní tipy na prázdniny

9 prvních pátků: Modlitební příručka

Anne Flanagan

Ve své poslední encyklice Dilexit nos papež František povzbuzoval k oživení úcty k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a s ní i pobožnosti devíti prvních pátků. Letos uplyne přesně 350 let od zjevení Ježíše Krista sv. Markétě Marii Ala-coque, na nichž se tato úcta zakládá.

Svěží modlitební příručka, kterou sepsala sestra Anne Flanagan z Paulínské rodiny, se nabízí jako praktický průvodce touto devítiměsíční obnovou. Lze ji pojmout i jako exercicie všedního dne. Cílem je hlubší zkušenost s Boží láskou a prohloubení důvěrného, osobního vztahu s Ježíšem, k němuž nás on sám vybízí a po němž z hloubi srdce

touží, jak zjevil sv. Markétě Marii.

Kniha dokáže zaujmout i ty, kteří považovali prvopáteční pobožnosti za přežitek. Za průvodce si bere zajímavé osobnosti světců (i lidí, u nichž je blahořečení teprve v přípravném procesu), často z moderní doby jako jsou Franz Jägerstätter – mučedník naci-smu, Chiara Petrillová – maminka která se při onemocnění rakovinou obětovala za své očekávané dítě, nebo mladý horolezec Pier Frassati.

Autorka Anne Flanagan FSP pochází z New Orleans a již více než čtyřicet let patří do kongregace paulínek. Věnuje se mediálnímu apoštolátu, často vede duchovní obnovy a se sborem sester nahrála více než dvě desítky alb. V USA je známá jako „sestra blogger-ka“ – najdete ji Instagramu pod jménem @nunblogger.

(Vydaly Paulínky, 287 stran)

Křesťanství v českých zemích

Od knížete Bořivoje k dnešku

Jiří Mikulec a kol.

Již delší dobu se nevyskytlo žádné dílo mapující dějiny křesťanství na našem území. Nová ambiciózní publikace týmu zkušených akademických historiků to teď změnila. Přináší přes osm set stran informací a syntéz, začíná 10. stoletím a končí až současností.

Kniha je rozdělena do čtyř tematických oddílů (obecné dějiny, duchovenstvo, laici, kultura), které ze svého hlediska projdou celé dějiny.

Křesťanství přichází do pohanské střední Evropy jako politická síla, která rozrušuje staré kulturní i mocenské

vztahy a zakládá nové. Církev lze těžko oddělit od státu, avšak s ním záhy začne svádět zápas o vlastní emancipaci a obě instituce se utkají v nejednom sporu.

Spiritualita, život kleriků, řeholníků a řeholnic, celibát, řád křesťanského roku se svátky, slavnostmi a poutěmi, ale také sakrální architektura či křesťanské umění, jež spoluutváří ráz české krajiny. Autoři této knihy chápou křesťanství jako systém vidění světa a kulturní živel, který více než tisíc let formuje území českého státu a jeho obyvatele.

Přínosem publikace je i to, že nevěnuje pozornost pouze „velkým“ dějinám jako jsou náboženské války, vztahy církve a státu nebo seznamy arcibiskupů. Naopak překvapivě dost prostoru dostávají okrajovější témata, která dobře ilustrují obyčejný život věřících. Výzdoba kostelů, pohřbívání, vzdělávání kněží a možnosti kariéry.

Součástí jsou i barevné ilustrace a fotografie. Tento titul se bude vyjímat v knihovnách všech milovníků historie.

(Vydala Paseka, 832 stran)

Léto ve starém domě

Hana Pinknerová, Adéla Jaworek

„Alice ležela v posteli, roletami prosvítalo světlo, za pootevřenými okny slyšela cvrlikání ptáček. Sotva se vzbudila, hned ji napadlo, že dnes na ni čeká něco příjemného, jen si nemohla honem vzpomenout, co to je. No ovšem! Dnes je přece první den prázdnin! Usmála se a slastně se v posteli protáhla.“

Povídková knížka oblíbené autorky fejetonů Hany Pinknerové a její dcery Adély Jaworek je ideálním čtením pro ženy na léto. Sleduje obyvatele jednoho domu, s jejichž osudy se mohli čtenáři seznámit už v úspěšné knize *Advent ve starém domě*. Příběh si ale užije i ten, kdo první knihu vůbec nečetl. Drobná vyprávění s pointou si vychutnáte u vody, na cestách nebo kdekoli, kde budete mít čas a klid pro sebe a nejspíš si mnohokrát u čtení řeknete: „Jéé, to je přesně jako u nás!“

Autorky vynikají v umění vidět kouzlo okamžiku i v obyčejných věcech. Třeba se jimi necháte inspirovat a užijete si podobně jako postavy z knihy letní snídani na balkóně, romantický piknik nebo pozorování padajících hvězd.

Ne každá kniha z křesťanského nakladatelství musí být vyložena o Bohu. Občas každý z nás potřebuje nějakou tu „oddychovku“. Léto je pro takovou literaturu ideální. A možná že čtenáři nakonec usoudí, že v drobných krásách všedního dne a v laskavém chování některých postav je řečeno o Bohu mnohem více, než v odborných teologických traktátech.

(Vydalo Karmelitánské nakladatelství, 184 stran)

Jan Pilař, Karmelitánské knihkupectví Opava

Dětem

Můj nejkrásnější zážitek

Dalo se to čekat. Stejně jako vloni i letos paní učitelka z českého jazyka zadává téma slohové práce: Můj nejkrásnější zážitek z prázdnin. A píše se hned. Žáci sedmé třídy na to mají jednu vyučovací hodinu.

Zatímco mnozí přemýšlejí, co by napsali, tak Jana má jasno okamžitě. Chvilku zavzpomíná. Přemýšlí, jak začít, a pak už píše.

Na dovolenou v Chorvatsku u moře jsem se moc těšila. Konečně nastává den odjezdu. Vstáváme hodně brzy, ještě za tmy. Ale to mi vůbec nevadí. V autě jsem první. Ko-

něčně maminka zamyká domovní dveře a vyjíždíme.

Cesta se vleče, i když po dálnicích fičíme, co auto dá. Naštěstí máme příjemné zastávky s jídlem anebo se zmrzlinou. Navečer se blížíme k vysněné Makarské. Vtom tatínek náhle brzdí. Stalo se něco? Vidím, že nás někdo stopuje.

Tatínek zastavuje za odstaveným autem.

Podle poznávací značky jsou to Maďari. Hned mě napadá, že s těmi se nedomluvíme. Tatínkovi se to přesto daří. Pochopí, že mají porouchané auto. Nedovedou si přivolat pomoc, protože umí jenom rodnou řeč. Tatínek s bráchou shánějí mobilem servis. Já s maminkou se snažíme zjistit, proč jejich miminko pláče. K dorozumění máme jenom ruce, nohy a mimiku. Přesto maminka porozumí, že rozbili termosku a nemají pro hladové miminko vodu na přípravu mléka. Ale proč s tak malým dítětem cestují? I to maminka pochopila: Má silný ekzém a lékař jim doporučil pobyt u moře.

Vyjíždíme do nejbližšího města. Musíme sehnat převařenou vodu. Ale kde? Maminku napadá hledat pomoc v klášteře. Sestra na vrátnici nám nerozumí. Přivolá si pomoc. S ní se maminka anglicky domluví. Sestra přikyvuje, že vodu pro kojence připraví. Netrvá to dlouho a odvážíme si nádobu s převařenou vodou, která je akorát teplá pro přípravu mléka.

Vracíme se k porouchanému autu. Miminko brečí, až z neustálého řevu chraptí. Ale už jsme tu my. Mléko k pití je brzy připraveno a Marika (už víme, jak se dítě jmenuje) hltavě pije. K tomu brečíme kolem něho zase my. Pláče štěstím, že malá Marika šťastně

nasává mléko. A teď nastává můj nejkrásnější zážitek. Dívám se na děťátko, jak už klidně pije. Utírám mlíčko, které mu teče po tváři. Hladím ho po hlavičce a dívám se mu do očí. Jsou krásné, tmavé. Občas přivře víčka a zase je otevře. Šťastné a krásné miminko! Takové bych jednou chtěla mít. Mohu je hladit a laskat, jak dlouho chci. A když se nakrmí, tak je chovám v náručí.

Přitom poslouchám tatínka, který je naopak rozčilený. Anglicky plísni vedoucího v servisu, že tu nechávají bez pomoci rodinu s dítětem. Domluva zabrala a opraváři brzy přijedou.

Marika usíná v náručí. Když spí, je ještě krásnější. Cítím, že je jí u mne dobře. Můj nejkrásnější zážitek trvá. Jednou budu maminkou, nic krásnějšího na světě není.

Přijíždí servis. Tatínek nám sděluje, že vyměňují nějaký kabel, který byl prodřený a vybíjel baterii. Mechanici montují baterii novou, aby mohla rodina hned odjet. Tatínek platí účet. Rodina je podle ojetého auta zřejmě nemajetná.

Máváme na rozloučenou. Stýská se mi po miminku. Modlím se za ně i za jeho rodinu, aby šťastně dojeli. Těším se k moři, ale vím, že to nejkrásnější jsem zažila tady, i když tu není nic hezkého. Hučí zde auta a vítr víří všudypřítomný prach.

*jáhen Josef Janšta,
ilustrace Majda Řeháková*

Centrum pro rodinu – středisko Opava

*Kontakt: Masarykova 39, minoritský klášter, 1. patro;
e-mail: jdostalova@prorodiny.cz, mobil: 731 625 617;
internetové stránky: www.prorodiny.cz;
osobní kontakt: Po–Pá od 8 do 12 hodin.*

Přejeme všem rodinám krásné prožití prázdnin a dovolených k načerpání nových sil.

Připravujeme:

- **Diecézní pouť za obnovu rodin a povolání ke kněžství a zasvěcenému životu** – Rezervujte si už nyní **sobotu 4. října** na tuto pouť, která se i tentokrát uskuteční v Opavě v *konkatedrále Nanebevzetí Panny Marie*. Bližší informace budou na plakátcích a v zářijové Cestě.
- **Duchovní obnova pro ženy** – 11. října v Marianu v Opavě, povede ji P. Vítězslav Řehulka
- **Odpolední seminář pro ženy** – 24. listopadu v Opavě, pod vedením Mgr. Ireny Smékalové
- **Adventní duchovní obnova pro manžele** – 29. listopadu v Hradci nad Moravicí

Jana Dostálová

Co se děje v CZŠ svaté Ludmily

Pan Král

V květnu jsme si připomněli výročí 80 let od konce druhé světové války. O válce nám přišel do školy povídat odborník nejen na válku, jeden z rodičů našich žáků – pan Král. Zajímavé bylo povídání o tom, jak se vyvíjely válečné strategie. Dozvěděli jsme se, proč došlo ke konfliktu, který se rozšířil do celého světa, uvědomili jsme si, že nevyřešené spory a neodpuštěné staré křivdy mohou vést nejen ke konfliktům mezi blízkými lidmi, ale i k válkám celosvětovým.

Válka, která změnila Rondo

V jednom překrásném městečku jménem Rondo žili neobyčejní a křehcí lidé. O své městečko se pečlivě starali, pečovali o sady, květiny, rádi zpívali a malovali, skládali básně. Mezi obyvateli byli i tři přátelé – Danko, Fabián a Hvězdička. Rondo se pyšnilo velikou oranžérií, která stála uprostřed města. Zdejší květiny uměly zpívat. Pořádaly se zde koncerty, na které se sjížděli lidé ze všech koutů světa. Jednoho dne však všechno ztichlo. Do města přišla válka. Byla černá a děsivá, za sebou zanechávala nepořádek, rozvaliny a temnotu. Květiny za ní zůstávaly suché, zbyl jen plevel bez vůně. Tři přátelé se vydali válce naproti, chtěli s ní mluvit. Ta ne ně nebrala ohled, postupovala dál. Danko byl zasažen do srdce, ohnivě jiskry zasáhly Hvězdičku a Fabiánovi propíchlá nožku černá kytka. Tři přátelé chtěli válku zasáhnout, ale ta neměla srdce. V proslulé oranžérii se pokusil tajně Danko zachránit poslední přeživší květiny tím, že na ně posvítí. Ty odrazily světlo a začaly ožívat. Danko zpíval hymnu Ronda, která rozezpívala další kytky, a pak najednou ticho a byl slyšet jen zpěv. Válka se polekala. Aby ji obyvatelé Ronda zastavili, museli sestrojit stroj světla. Všichni obyvatelé městečka se přidali a všichni spolupracovali jako dobře promazaný hodinový strojek. Válka se pod náporům světla začala rozpouštět, čím více lidé zpívali, tím více ustupovala, až úplně zmizela. A to bylo vítězství. Obyvatelé Ronda o své městečko znovu pečují, rostou v něm květiny a zase každé ráno zpívají hymnu. Některé rány a šrámy z války zůstaly, ale obyvatelé jsou jiní než dřív. A od té doby všude po městě rostou vlčí máky. (Od roku 1914 je vlčí mák mezinárodním symbolem vzpomínky na všechny, kteří padli ve válce.)

S dětmi jsme příběh četli a společně jsme vytvořili krásné městečko, ve kterém nemohlo chybět to, co mají rádi. Oranžérii jsme vyzdobili květinami. Pak se město proměnilo na válečné území – k tomu jsme použili černé kytky, šátky. V průběhu aktivit jsme četli příběh a s dětmi si povídali. Nakonec se z nás všech stal obrovský stroj světla, který zastavil válku. Nyní už mohly v našem městečku rozkvést červené máky.

Výlet do Boskovic

Výlet s přespáním jsme s dětmi dlouho plánovali. Do malebného městečka v okrese Blansko, vzdáleného bezmála 150 km, jsme se fakt těšili. Cesta vlakem s třemi přestupy

py byla náročná. Naštěstí jízda v kupé první třídou, kde si chlapci udělali lehátkovou úpravu sedadel, vše vynahradila. V Boskovicích jsme po výborném obědě zavítali do rodinného knihařství Oujeských – Sýpky, kde na nás byli všichni milí a naučili nás alespoň špetku svého řemesla. Vytvořili jsme si sešitek, magnetku, přívěšek na krk a mohli jsme si vybrat nádherné věci z jejich obchůdku. Strávili jsme tam skoro tři hodiny a vůbec se nám nechtělo odcházet. Procházka centrem města i židovským městečkem ukončila náš pobyt v Boskovicích.

Autobusem jsme se přesunuli do Velenova, kde jsme přespali v krásné malé Školičce, a ráno nás čekala farma zvířátek „Na tý louce zelený“. Na zvířátka jsme se nemuseli dívat jen zpoza plotu. Mohli jsme si je hladit, chovat, jezdit na koních. A tak budeme rádi vzpomínat nejen na koně, ale i lamy, oslíky, klokana, nosála, prasátko, různé dravce a sovy, králíky, morčata a další. A všem čtenářům Cesty určitě návštěvu těchto malebných míst moc doporučujeme!

Výletování v 1.B

Poslední předprázdninové pátky prvňáčkům zpestřily výpravy po blízkém i vzdálenějším okolí školy. První výlet směřoval na konečnou autobusu č. 212 – do Vlaštoviček. Děti se vydaly na zábavné kuličkohraní. Prozkoumaly jarní přírodu, plnily nejrůznější úkoly, sbíraly kódy a zaslouženou odměnou byl nalezený a odemčený poklad.

Další výlet byl do Arboreta v Novém Dvoře. Radost dětem udělaly nejen krásné kvetoucí rostliny, barevní motýli, zlaté rybky a želvy v rybníce, ale také oslíci, kozy, ovce a morčata v místní minizoo.

V předprázdninovém poznávání nemůže chybět ani procházka naší Opavou s krásnými památkami, parky, dětskými hřišti a skvělou zmrzlinou. Poslední výlet směřoval opět do Vlaštoviček, kde prvňáčci zahráli dětem z mateřské školy tři pohádky Františka Hrubína, které si nacvičily na vystoupení pro maminky a tatínky.

Stověžatá Praha

Tradiční výlet páťáků do Prahy se uskutečnil i letos. V Opavě máme jen 3 páťáčky, tak to spíš vypadalo jako rodinný výlet. Začaly jsme u Pražského Jezulátka, následoval výšlap na Petřín a zrcadlové bludiště. Cestou dolů z Petřína jsme obdivovaly Pražský hrad,

Katedrálu svatého Víta, kostel svatého Jiří a Zlatou uličku. Procházely jsme se v překrásných zahradách Pražského hradu, ke kterým patří Královská zahrada, Rajská zahrada, zahrada Na Valech, Hartigovská zahrada a zahrada Na Baště. Pak už jsme sešly po zámeckých schodech směrem ke Karlovu mostu a Staroměstskému náměstí s Pražským orlojem, radnicí a Mariánským sloupem. Nechyběla ani jízda metrem. Ukončení na Václavském náměstí bylo zlatou třešničkou – „hranolkou“.

Den matek, otců a dětí

Svátek všech maminek, tatínků a dětí jsme oslavili školní besídkou v Loutkovém divadle. V zákulisí to vřelo, když se naše pátačky ujaly role moderátorek a přivítaly hosty. Na pódiu se tančilo – Tančí celá škola, prvňáčci zahráli tři pohádky. Děti z druhé a třetí třídy se proměnily na anděly a zahrály Andělský muzikál z pera paní učitelky Blanky. Bob a Bobek vyskočili z klobouku, to když si příběh z oblíbeného večerníčku nacvičili žáci 4. třídy. Pátačky se nám v rytmu písně zavlnily a byla slyšet i angličtina – píseň a hra Snow white. V samotném závěru zapěli Kolibříci a poslední písní „Svět je nejhezčí, když má máma svátek“ jsme se rozloučili.

Čtenářská noc

Netrpělivě očekávané přespávání ve škole se stalo skutečností 5. června. Po rozdělení do pěti týmů začala naše odpolední hra. Děti hledaly a pak následně skládaly puzzle s obrázkem zvířete. To se stalo maskotem jejich týmu. Pokřik a luštění indicií s následným předvídaním příběhu, to vše jsme stihli před večerí. S plnými břichy si pak děti přečetly a následně předváděly ostatním dětem příběhy svých zvířátek. Zvířecí hrdinové nebyli vybráni náhodou. Jednalo se o zvířata, která se stala hrdiny za druhé světové války a pomáhala vojákům nebo námořníkům. Byli to medvěd Wojtek, kocour Simon, holubice Mary, oslík Murphy a poník Minnie.

V podvečer si děti četly a pak měly „tajně a potichu“ na půdě najít další indicie, který byly spojené s prosbami a díky. Cestíčka k nim byla osvětlená svíčkami. Společná modlitba v kapli, která byla rozzářena světlem svíček, náš program zakončila. Venku už byla pořádná tma, a tak jsme si zalezli do spacáků a spali sladce až do rána.

Poslední červnový večerníček

Poslední dva měsíce školy provázeli děti družinou Maková panenka s motýlem Emanuele a Kosí bratři Josef s Václavem. Tvoření s dětmi tak připomínalo spíše návštěvu botanické zahrady, kde krásu kytiček obdivují motýli a také ptáčci. Děti vyráběly kytičky z krepového papíru, zdobily křídla papírovým motýlům a svou fantazii využily také při výrobě sov a papírových ptáčků. Pro tatínky k svátku si děti mohly ušít dárkový pytlíček, do kterého schovaly ručně malovaný kamínek pro radost. Závěr družiny patřil společnému úklidu hraček v družině i na zahradě, aby vše bylo připraveno na příští školní rok. Nezapomněli jsme ani na vyhodnocení družinového programu a děti, které získaly nejvíce bodíků, byly za své snažení odměněny malým dárkem. Pak už na všechny čekaly tolik očekávané prázdniny a zasloužené volno.

Pomoc z plechovek a vosku

Ve škole jsme sbírali prázdné konzervy a staré svíčky. Bylo nám nabídnuto, že děti mohou vyrobit pro ukrajinské vojáky zákopovou svíci. Výroba svíček nebyla nijak složitá a byla to další věc, kterou jsme my s dětmi mohli přispět. Proto jsme se do výroby pustili s paní Táňou, paní učitelkou z Ukrajiny, která k nám uprchla před válkou a zde se snaží lidem a vojákům na Ukrajině pomáhat. Nasbírali jsme plechovky a starý vosk, suché šišky a kartony. A mohli jsme vyrábět. Svíce jsme pomalovali národními barvami obou zemí a připsali vzkazy v ukrajinštině, jako například: Zvítězíte.

Myslíme na vás. Jste borci. Modlíme se za vás. Sláva Ukrajině. A máme radost, že to, co nás bavilo, může někde hodně pomoci.

Smutné loučení

Letošní školní rok je u konce, nastal čas loučení. Deváťáci se loučí se základní školou, pátačky s Opavou, někteří žáci se svou třídní učitelkou. Loučíme se se školním rokem, s kamarády. Jen těžko jsme se rozloučili s naším milým otcem Martinem, který se byl našim zpovědníkem i rádcem. Ještě, že Třinec není tak daleko ☺.

Jana Larischová

Charita Opava

**Charita
Opava**

*Kontakt: Přemyslovců 26, 747 07 Opava-Jaktař;
telefon a fax: 553 611 816, 553 612 780, 553 612 788;
e-mail: info@charitaopava.cz;
internetové stránky: www.charitaopava.cz.*

Charitní víkendový pobyt má motto „Za poznáním všemi smysly“

Když Charita Opava chystala v roce 2023 víkendový pobyt pro lidi se zdravotním postižením, mělo se jednat jen o jednorázovou akci, s jejímž pokračováním se nepočítalo.

Velký zájem, který víkend s bohatým programem pro dospělé lidi se zdravotním postižením provázal, si ale loni vyžádal opakování. A zdá se, že se z něj stává tradice, protože ho v termínu od 3. do 5. října letošního roku Charita Opava uspořádá již po třetí.

Víkendový pobyt, během něhož bude mít každý účastník zajištěnu podporu osobního asistenta, opět proběhne v bezbariérových prostorách sociálně

terapeutické dílny Radost na ulici Přemyslovců 26 v Jaktaři a v denním stacionáři Mraveneček na Neumannově ulici 3 v Opavě, kde budou účastníci nocovat. K dispozici jsou tak jako v předchozích letech pouze matrace bez lůžek.

Víkendový pobyt pro lidi s handicapem si pochvalují nejen jeho účastníci, kterým přináší zpestření každodenního života, ale také jejich rodiče a opatrovníci. Ti totiž mají možnost si alespoň na chvíli odpočinout od náročné péče o své opatrovance. Motto letošního pobytu zní „Za poznáním všemi smysly“.

Cena pobytu, která zahrnuje ubytování, celodenní stravu, služby osobního asistenta, vstupy a náklady na dopravu, činí 1120 Kč. Zájemci se mohou hlásit e-mailem na adresu radost@charitaopava.cz nebo telefonicky na číslo 737 751 754 nejpozději do 5. září. Podrobnější informace najdete na stránkách www.charitaopava.cz. Akce se uskuteční s podporou statutárního města Opava.

Otec a syn Štěpánkovi na TV NOE

Živý pořad na TV NOE s názvem Když bolí tělo, který moderuje lékař Pavel Štěpánek z Opavy, nabídne v pondělí 9. června besedu s lékařem mobilního hospice Pokojný přístav Petrem Štěpánkem.

Shoda jmen moderátora a besedujícího zde není náhodná, neboť Pavel Štěpánek si o hospicové péči povídal se svým tátou. Aktuální díl cyklu *Když bolí tělo* je možno zhlédnout také ze záznamu na webových stránkách TV NOE.

Svátek sv. Cyrila a Metoděje oslaví také Charita Opava

Svátek Cyrila a Metoděje oslaví Charita Opava v sobotu 5. července spolu s obcí Vlašovičky také ve svých střediscích Vlaštovka a Spojka.

V kapli Domu sv. Cyrila a Metoděje bude sloužena ve 14 hodin mše svatá, na kterou naváže prohlídka budovy bývalého kláštera s atraktivní ukázkou pomůcek pro nevidomé. Dům bude pro veřejnost otevřen až do 16.30 hodin. Další program v režii obce Vlašovičky bude pokračovat na zdejším hřišti, kde v 15 hodin vystoupí dechová hudba Hlučíňanka a v 17 hodin taneční kroužek OK Dance. Následovat bude ukázka požárního útoku mladých hasičů z Vlašoviček a ve 20 hodin taneční zábava s kapelou Duo Hvězda.

Mravenečci si užívají zbrusu novou koupelnu

Krásnou novou koupelnu si užívají klienti denního stacionáře Mraveneček. Mají k tomu řadu důvodů, původní koupelna totiž byla nejen značně zašlá a staré odpady silně zapáchaly, ale především prostorově nevyhovovala lidem na vozíčku. To všechno je již minulost, a to díky dotaci *Program na podporu zvýšení kvality sociálních služeb* poskytovaných v Moravskoslezském kraji na rok 2024 ve výši 672 tisíc.

Původní pětadvacet let stará koupelna v sídle Mravenečku na Neumannově ulici se změnila k nepoznání. Staré a nevyhovující sanitační zařízení se vybouralo, oklepaly se také obklady. Zcela nové jsou rozvody vody i kanalizace, úpravou prošla také elektroinstalace. „Zásadní změnou je vybourání staré vany a zřízení prostorného bezbariérového koutu. Koupelna se díky tomu zvětšila natolik, že se zde mohou dokonce pohodlně umývat dva vozíčkáři najednou,“ pochvaluje si vedoucí Mravenečku Jana Konopková. Také dvě nová umyvadla jsou uzpůsobena pro imobilní osoby. Klienti, kteří se v drtivé většině pohybují na invalidním vozíku a potřebují celodenní pomoc druhé osoby při běžných činnostech včetně zajištění hygieny, také oceňují protiskluzový povrch nové dlažby.

Po dobu rekonstrukce se Mraveneček díky vstřícnosti Slezské univerzity mohl dočasně přestěhovat do univerzitního bezbariérové výukového cvičného bytu na Bezručově

náměstí. Nyní už jsou klienti zpět a mohou si užívat komfort nové čisté a prostorné koupelny.

„Děkujeme,“ vzkazují Mravenečci.

Výstava MŮJ SVĚT na zámku v Raduni

Pokud přemýšlíte, jak si zpestřit některý z letních prázdninových dnů, máme pro vás tip. Udělejte si výlet do Raduně. Navštívit zde můžete romantický zámek, projít se po zámecském parku a také zavítat do zdejší bylinkové zahrady a oranžerie. Právě zde najdete výstavu vítězných snímků 17. ročníku fotosoutěže MŮJ SVĚT pořádané Charitou Opava.

Fotosoutěž, jejímž patronem je od samého začátku fotograf Jindřich Štreit, je určena pro zaměstnance, spolupracovníky a klienty Charit České republiky. Vítězné snímky letošního odborná komise v čele s Jindřichem Štreitem vybírala z 232 zaslaných fotografií, přičemž mezi třiceti nejlepšími se ocitlo také několik autorů z Opavy. Na výstavě v oranžerii radunského zámku, která zde bude umístěna až do konce srpna, tak můžete zhlédnout také fotografie vedoucího dřevařské dílny charitního střediska Radost Petra Kubesy, klientek Radosti Jany Hertlové a Magdy Flegrové nebo oceněné snímky Miriam Šumníkové či Vlasty Bedrichové.

Srdečně zveme!

Dvě nová lehátka pro větší komfort Masážního centra

Dvěma novými masážními lehátky s výrazně lepším a modernějším ovládáním se mohou pochlubit v Masážním centru Charity Opava. Lepší komfort to přinese nejen

klientům centra při rehabilitačních či regeneračních masážích, ale i samotným masérům, jejichž drtivou většinu tvoří zaměstnanci s těžkým zrakovým postižením. Nákup umožnila dotace společnosti ČEPS ve výši padesát tisíc korun v projektu Masáže a rehabilitace.

Nová elektrická masážní polohovací lehátka již disponují moderním nastavováním výšky, které je umístěno přímo do spodní části konstrukce lehátka a velmi lehce a pohodlně se ovládá sešlápnutím. Odpadá tak potřeba natahovat kabely, které byly zapotřebí k ovládání předchozích zastaralých lehátek. „Zůstal jen kabel k síťovému připojení, to je velmi komfortní prá-

vě pro osoby nevidomé nebo se zrakovým postižením,“ pochvaluje si vedoucí Masážního centra Pavel Veverka.

Masážní centrum Charity Opava své služby poskytuje v Jaktaři na ulici Přemyslovců 26 a také na Kylešovské ulici v Opavě. Maséři provedou ročně přibližně devět tisíc rehabilitačních výkonů a obslouží více než tisícovku klientů.

Akciová společnost ČEPS působí na území České republiky jako výhradní provozatel přenosové soustavy na základě licence na přenos elektřiny udělené regulačním úřadem podle energetického zákona. Ve svém dárcovském programu podporuje organizace, působící například v oblasti školství nebo zdravotnictví, charitativní, humanitární a sociální pomoci.

Děkujeme!

Proglas o roli Charity Opava během povodní

Hodinový pořad o roli Charity Opava během loňských zářijových povodní i následné pomoci obětem záplav, která trvá dodnes, natáčel v Opavě reportér Radia Proglas Antonín Žolnerčík.

Místem vzniku reportáže bylo příjemné prostředí Kavárny pro Radost v prostorách UniPointu Slezské univerzity v opavském obchodním centru Breda&Weinstein, kde všechny účastníky bravurně obsloužili klienti Radosti.

Reportáž, ve které vystupují mimo jiné Svatava Bláhová, Petra Thiemlová, Pavlína Králová, Lucie Trunečková či Tomáš Schaffartzik, si můžete pustit z odkazu, který najdete na stránkách www.charitaopava.cz.

Lenka Roháčková byla nominována na Charitní sestru roku 2025

Mezi devětadvaceti zdravotními sestrami nominovanými na cenu Charitní sestra roku 2025 byla také Lenka Roháčková z Opavy. A i když její jméno nakonec při vyhlašování vítězů nezaznělo, přesto pro ni byla 15. května účast na slavnostním vyhlašování v sále kardinála Berana na Arcibiskupství pražském na Hradčanech velkým zážitkem.

Lenka Roháčková je dlouholetou zdravotní sestrou Charitní ošetrovatelské služby, a i když

před nedávnem odešla na zasloužený odpočinek, v ošetrovatelském týmu stále vypomáhá na dohodu o provedení práce.

Ocenění Charitní sestra roku je určené zdravotním sestráм působícím v Charitě Česká republika jako výraz vděku těм, které svou péčí mění životy lidí v těžkých chvílích. Letos se konalo pod záštitou manželky prezidenta republiky Evy Pavlové. „*Byl to pro mě velký zážitek, za který jsem vděčná. Na vyhlášení byli přítomni arcibiskup Jan Graubner, pomocný olomoucký biskup Antonín Basler, kněz Marek Orko Vácha či herečky Sarah Haváčová a Barbora Munzarová, “ vzpomíná Lenka Roháčková, kterou v Praze doprovázela její kolegyně Kateřina Wertichová. “A když jsme se pak vypravili do nedalekého Chrámu sv. Víta na mši u příležitosti Svatojánských slavností Navalis, potkali jsme se také s emeritním arcibiskupem Dominikem Dukou nebo režisérem Jiřím Strachem,*“ dodává.

„*Jsem za nominaci i za výlet do Prahy vděčná, vždyť Charita Opava je moje druhá rodina,*“ vzkazuje závěrem Lenka Roháčková.

Charita Opava

Oznámení

Prázdninový pořad bohoslužeb

V době letních prázdnin budou v *konkatedrále Panny Marie* **ve všední dny** mše svaté pouze v 7 hodin (víkendový pořad bohoslužeb zůstává nezměněn).

Adorace před Nejsvětější svátostí

- *Konkatedrála Panny Marie* – **každý čtvrtek** od 16 do 19 hodin tichá adorace s možností přijmout svátost smíření v kapli sv. Anny (popř. v sakristii).
- *Kostel sv. Vojtěcha* – **každý pátek** od 17 hodin do začátku mše svaté tichá adorace s možností přijmout svátost smíření. **První pátek v měsíci** je po mši svaté adorace s pobožností k Nejsvětějšímu Srdci Páně; **třetí pátek v měsíci** adorace s Korkunkou k Božímu milosrdenství.
- *Kostel Sv. Ducha* – **každou středu** od 16.30 do začátku mše svaté, která začíná v 17 hodin. Po mši svaté v 8 hodin: **každý první čtvrtek v měsíci** modlitba za posvěcení kněží a za nová povolání k službě v církvi; **každý první pátek v měsíci**

litanie k Srdci Ježíšovu a úkon zasvěcení lidstva; první sobota v měsíci výstav Nejsvětější svátosti, modlitba růžence a patnáctiminutové rozjímání o růžencovém tajemství.

- *Kaple Božského Srdce Páně (Marianum)* – **každý první pátek** tichá adorace od 17.20 do začátku mše, která je v 18 hodin.

Pouť ke sv. Anně na trojmezí farností

bude **v sobotu 26. července**. Ve 14.30 začne modlitba růžence, mše svatá v 15 hodin.

Slavnost Porcinkule

oslavíme v *kostele Sv. Ducha* **v sobotu 2. srpna**, poutní mše svaté budou v 7.00, v 8.00 a v 9.30 hodin.

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie

bude **v pátek 15. srpna**. Mše svaté budou v *konkatedrále* v 7 a v 18 hodin.

Mše ze slavnosti budou v *konkatedrále* slouženy rovněž **v neděli 17. srpna** v 7.00, v 8.30, v 10.00 a v 16.30 hodin.

Fatimská pobožnost

se uskuteční *v kostele Sv. Ducha*:

- **v sobotu 12. července** (v 7.15 hodin modlitba růžence, v 8 hodin mše svatá a průvod);
- **ve středu 13. srpna** (v 16.15 hodin modlitba růžence, v 17 hodin mše svatá a průvod).

Věž kostela sv. Hedviky

bude zpřístupněna **v neděli 6. července a 17. srpna** od 15 do 18 hodin.

Mužský růženec

se koná **v sobotu 26. července**. Setkání začne mší svatou v 7 hodin *v kostele v Kateřinkách*, poté v 8.15 modlitba růžence u mariánského sloupu na Dolním náměstí.

Mužský růženec se koná **každou 4. sobotu v měsíci**.

Mše svatá na zahájení školního roku

bude sloužena **v neděli 7. září** v 8.30 *v konkatedrále Panny Marie*.

Intence na mše svaté

se zapisují **průběžně po celý rok** v sakristii kostela, ve kterém si přejete sloužit mší svatou, kdykoliv přede mší svatou nebo po ní.

Nejbližší plánované sbírky

- **Neděle 20. července** – *sbírka na opravy* (v kostelech farnosti Panny Marie).
- **Neděle 17. srpna** – *sbírka na opravy* (v kostelech farnosti Panny Marie).

Informace na webových stránkách

- Program akcí **Diecézního centra mládeže** a **Diecézního střediska mládeže** naší diecéze najdete na stránkách *dcm.doo.cz*.
- Akce **naší farnosti** najdete na webových stránkách *www.farnostopava.cz*.

- Informace o dění **ve farnosti Svatého Ducha** najdete na webových stránkách *opava.minorite.cz*.
- Informace o dění **ve farnosti Opava-Kateřinky a Opava-Jaktař** najdete na webových stránkách *www.farnostjaktar.cz*.
- Informace o dění **ve farnosti Opava-Kylešovice** najdete na webových stránkách *farnostkylesovice.cz*.

Exercicie

- **Úterý 5. 8. až pátek 8. 8. (Velehrad)**
Duchovní cvičení pro všechny
Mons. Josef Žák
- **Neděle 10. 8. až sobota 16. 8. (Střelice u Brna)**
Týdenní exercicie *P. Josef Augustyn, SJ*
- **Neděle 17. 8. až pátek 22. 8. (Arcibiskupský seminář Praha)**
Kněžské exercicie *P. Jan Kotas*
- **Neděle 17. 8. až středa 20. 8. (Velehrad)**
Duchovní obnova pro varhaníky a chrámové zpěváky *P. Marcel Javora*
- **Neděle 31. 8. až pátek 5. 9. (Kostelní Vydří)**
Liturgické exercicie pro kněze
Bratři karmelitáni
- **Neděle 31. 8. až sobota 6. 9. (Hostýn)**
Duchovní cvičení pro řeholní sestry všech řádů a kongregací
P. Antonín Klaret Dabrowski, OFM
- **Pondělí 1. 9. až pátek 5. 9. (Velehrad)**
Duchovní cvičení pro trvalé jáhny a jejich manželky *Mons. Milan Hanuš*
- **Pondělí 8. 9. až středa 10. 9. (Velehrad)**
Duchovní obnova pro seniory
P. Jan Žaluda

- **Pondělí 22. 9. až středa 24. 9. (Hostýn)**
Duchovní pobyt pro seniory

P. Milan Palkovič

- **Čtvrtek 25. 9. až neděle 28. 9. (Dolany)**
Duchovní cvičení pro ženy s biblickými tanci

sr. Lucia Kopasová, Věra Kulišťáková

Informace o duchovních cvičeních, včetně kontaktních údajů na exerciční domy, získáte na webu www.exercicie.cz, kde se také můžete přihlásit.

Informace o duchovních cvičeních ve Střelcích a v Dolanech naleznete na webových stránkách Komunity Blahoslavenství www.blahoslavenstvi.cz/duhovni-cviceni, tam probíhá také přihlašování.

Poutní místo Cvilín u Krnova

- **Neděle 13. července** – *Pouť za uzdravení na přímluvu sv. Šarbela*, mše svatá v 10 hodin.
- **Neděle 27. července** – *Pouť řidičů ke cti sv. Kryštofa*, mše svatá v 10 hodin, po mši požehnání dopravních prostředků.
- **Sobota 2. srpna** – *Pouť ke cti Panny Marie, Královny andělů z Porciunkule*, mše v 10.30 hodin.
- **Sobota 9. srpna** – *Pouť ke cti sv. Maxmiliána Kolbeho*, v 11 hodin křížová cesta, ve 12 hodin mše svatá.

- **Neděle 10. srpna** – *Pouť za uzdravení na přímluvu sv. Šarbela*, v 10 hodin mše svatá.

- **Pátek 15. srpna** – *Pouť ke cti Panny Marie Nanebevzaté*, mše v 10.30 hodin.

- **Neděle 24. srpna** – *Pouť ke cti Panny Marie Královny*, mše v 10 hodin.

Kontakt: Rektor kostela P. Sebastian Gruca, OFMConv., Výletní 3, 794 01 Krnov, tel.: 732 664 763; email: civilin@minorite.cz; web: <http://kostelcivilin.cz>, na těchto webových stránkách naleznete přehled poutí na rok 2025.

Prosebné a významné dny

- **Pátek 4. července** – *první pátek v měsíci*;
- **sobota 5. července** – *slavnost sv. Cyrila, mnicha, a Metoděje, biskupa, patronů Evropy, hlavních patronů Moravy* (doporučený svátek);
- **středa 16. července** – Výročí posvěcení katedrály Božského Spasitele v Ostravě;
- **neděle 27. července** – Světový den prarodičů a seniorů;
- **pátek 1. srpna** – *první pátek v měsíci*;
- **sobota 2. srpna** – *Panny Marie Andělské z Porciunkule*;
- **středa 6. srpna** – *svátek Proměnění Páně*;
- **pátek 15. srpna** – *slavnost Nanebevzetí Panny Marie* (doporučený svátek);
- **pondělí 1. září** – Světový den modliteb za péči o stvoření.

Príspevky do **Cesty** můžete předat v sakristii konkatedrály Nanebevzetí Panny Marie a kostela sv. Vojtěcha nebo na faru Almužnická 2, Opava, případně poslat na adresu redakce, nebo elektronickou poštou na adresu cesta.opava@gmail.com – vždy do uzávěrky.

Webové stránky farnosti Panny Marie v Opavě: www.farnostopava.cz

Kontakt na Farní úřad Panny Marie v Opavě – tel.: 733 307 117, e-mail: rkf.opavapmaria@doo.cz

Cesta – zpravodaj farnosti při konkatedrále Nanebevzetí Panny Marie v Opavě, vydavatel a adresa redakce: RKF Nanebevzetí Panny Marie, Almužnická 2, 746 01 Opava. Tiskne tiskárna Schneider. Ročník 32., dvojčíslo 7/8, náklad 400 výtisků. Výrobní náklady 1 kusu 15 Kč. Číslo připravila a vydání zajistila redakční rada zpravodaje. Registrováno pod číslem MK ČR E 12507 u MK ČR.

Příští číslo 7. 9. 2025, uzávěrka 14. 8. 2025